

givet den samme Opfattelse, tilføjer jeg blot uden at gaa nærmere ind derpaa.

Men jeg siger: Disse Erklæringer kan naturligvis ikke blive afgivet, uden at de øver en vis Virkning paa de Folk, der skal bedømme, hvorledes Mulighederne er for den Forretning, der altsaa er finansieret af Andelsbanken. Selvfølgelig spillede disse Udtalelser af Landbrugsministeren en Rolle, da Andelsfolkene og da Bankinspektøren og Nationalbanken sad og overvejede, hvorvidt de kunde stole paa at faa Penge ind af den Virksomhed, og man siger ganske naturligt: Naar alle disse fortræffelige Mennesker siger god for dette Foretagende og betyder, i hvilken Grad det har Betydning for Landbruget og Landet, er det klart, at saa falder det ikke de samme Folk ind en skønne Dag at vælge det hele ved at nægte at betale deres Gæld.

Der var altsaa saaledes særdeles god Basis for Troen paa Samhørigheden hos dem, der laante Pengene, de mange Millioner, i Andelsbanken, og som har Ansvar for, at denne Bank lukkede, fordi de ikke betalte eller indgik paa en Ordning, der sikrede Betaling af denne Gæld. Og jeg maa gaa ud fra, at den nuværende Justitsminister, som paa et vist Tidspunkt tog Del i Forsøgene paa at holde Andelsbanken oppe, havde regnet med det samme Sammenhold, da han opgav det juridiske Krav og gik paa Agitation for at samle nye Penge, paa Agitation for øvrigt sammen med Mejeriernes Sagfører, hvilket vist ikke styrkede Sagen. Da han gjorde det, gik paa Agitationsrejse sammen med Mejeriernes Sagfører for at rejse nye Penge til Bankens fortsatte Drift, maa jeg da gaa ud fra, at ogsaa den højtærede Justitsminister regnede med, at de paa en eller anden Maade fik de Penge ind, som Mejerierne skyldte Andelsbanken. Thi ellers var det jo halsløs Gerning at forsøge at faa et Minimum af nye Penge ind, naar man ikke maatte regne med, at Banken i øvrigt havde Sikkerhed for at faa de Udlaan tilbage, som den i den svundne Tid havde udsendt.

Ud over disse Anklagepunkter, som den højtærede Handelsminister altsaa har ført frem som Hovedpunkter, har Ministeren for nogle Dage siden fremført en Grund mere for sin Handlemaade, nemlig overfor Finansudvalget, og han har gjort det i Fortrolighed, saaledes at det den næste Dag i hvert Fald stod i „Berlingske Tidende“ (Handelsministeren [Slebsager]: Og i „Social-Demokraten“!). Og i „Social-Demokraten“, ja. Denne Grund, som den højtærede Handelsminister gav, og som altsaa blev givet i

Fortrolighed, var den, at den afskedigede Bankinspektør ikke havde afgivet skriftlig Indberetning til mig, og senere heller ikke til den nuværende Minister, angaaende Arbejdernes Landsbank og en anden Bank, hvis Navn jeg ikke skal nævne.

Alle har jo forstaaet, hvorfor Ministeren maatte til Finansudvalget for at fortælle denne fortrolige Historie, det er der ingen, der er i Tvivl om. Jeg skal ikke fordybe mig i denne Sag i øvrigt, men blot tilføje, at denne Grund er jo meget søgt. Selvfølgelig er der konfereret mundtligt med mig, af denne Embedsmand som af andre Embedsmænd, om mange Ting, ligesom der er det med tidligere Ministre. Det er mig bekendt, at Bankinspektørens Forhandlinger med den tidligere Venstreminister, Hr. Jørgen Christensen, i stor Udstrækning foregik mundtligt. Hele den store Afgørelse, som den højtærede Handelsminister slet ikke har interesseret sig for, den om Erklæringen af Oktober 1923, forhandlede ved mundtlig Konference, i vid Udstrækning var det mundtlige Konferencer, der førte til det endelige Resultat. Ligeledes forhandlede der jo paa samme Maade med den daværende Handelsminister, Hr. Jørgen Christensen, om den senere lukkede Køge Landbobank; ogsaa dette forhandlede mundtligt — meget naturligt.

Jeg nægter aldeles ikke, at ogsaa med mig er der forhandlet mundtligt, ikke blot om Arbejdernes Landsbank — hvilket dog kun er sket en enkelt Gang —, men om en Række andre Banker, hvis Navne jeg ikke skal nævne, ligesom jeg selvfølgelig ikke, hverken det ene eller det andet Sted, gaar hen og fortæller fortrolige Historier om de andre Banker, hvis Navne jeg kender. Ogsaa om Arbejdernes Landsbank har jeg, som sagt, en Gang faaet Referat, men der var intet at give skriftlig Indberetning om, idet Banken foretog den Ændring, som Bankinspektøren ønskede, i Overensstemmelse med hans Fordringer, og denne Sag har jo i øvrigt udviklet sig paa normal Maade, uden at der har været mindste Grund til Indskriden eller Grund til den skriftlige Indberetning, som den højtærede Minister savner.

Jeg har ved en Lejlighed, hvor denne Sag af Bankinspektøren blev nævnt for mig, sagt, at han maatte naturligvis overfor denne Bank handle ganske, som han handlede overfor andre Banker, og der er intet i dette Forhold, som i mindste Maade hverken har lammet mig eller vil kunne lamme mig i Fremtiden.

Der var jo da glædeligvis heller ikke